

Decisionum Aurearum Lib. I.

- 7 imperfecta. † Perfecta comprehendit omnium peccatorum commissorum de testationem cum vera voluntate ab omnibus, & singulis abstinendi, ut habetur in Concil. Trid. scf. 6.c. 6. & scf. 14. Et hæc potest esse in momento; & est sufficiens ad remissionem infinitorum peccatorum mortalium; quia sufficit ad gratiam habendam, quantum est ex parte hominis, iuxta illud Eze. In quaunque hora ingenuerit peccator, amplius peccatorum suorum non recordabor.
- 8 Et talis † displicentia videtur fuisse in latrone, & in his, qui post multa crimina verè convertuntur ad Deum. † Alia est displicentia formalis imperfecta, v.g. quando displicant homini omnia, & singula sua peccata, & nollet peccasse, & vellet amplius in ea non incidere, non tamen comittatur firmum propositum abstinenti. Et hæc non sufficit ad remissionem peccatorum mortalium. Sot. distin. 15. quest. 1. artic. 2. 3. conclus. vers. sed ecce.
- 10 Virtualiter autem displicentia est, quando quis fertur in dilectionem Dei, itaque virtus illius dilectionis est tantim momenti, ut naturaliter sequatur ex ea dispensentia peccati, ita q̄ si tunc occurreret memoria peccati, ex vi illius actus sequeretur formalis dispensentia ipsius.
- 11 His † sic prælibatis respondeo tribus conclusionibus, quarum prima est.
- Contrito per sé, & suapte natura requiritur singulorum mortalium singularis, & specialis, non solum in ordine ad confessionem, sed etiam per se ipsam in ure naturæ, quatenus per se ipsam solam ex gratia præcedente remittuntur peccata. In primis hæc est expressa † sententia D. Thomæ 3. par. quest. 87. art. 1. Cuius verba sunt. Exigitur ad remissionem peccatorum mortalium, perfectior penitentia, ut scilicet homo peccatum actuale mortale detestetur quantum in ipso est, ut diligenter adhibeat ad memoranda singula peccata mortalia, ut singula detestetur, id, quod de contritione secundum seipsum affirmat sine ordine ad confessionem, & ita intelliguntur contra-
- ria, sic Sotus intelligit verba D. Thomæ in quarto dist. 17. q. 2. art. 3. prima concl.
- 13 Quæ † quidem cōclusio intelligi debet, quod contritio requiritur de singulis scilicet, ex se, & ex natura penitentia, dum tempus sufficit.
- 14 Secunda † conclusio. Quando tempus non suppetit, nec commoditas datur, & opportunitas, sufficit contritio generalis in confuso, quatenus sunt offensa Dei. Et hæc contritio est illa detestatio formalis vniuersalis perfecta, in se continens detestationem peccatorum, & propositum in posterum cauendi.
- 15 Et ratio est, quoniam † Deus salutis nostræ sitibundus, iuxta illud Ezech. 18. & 33. In quaunque hora, &c. nihil à nobis pro quoconque momento exigit, nisi quod tunc est nobis possibile. Cum ergo nobis tam subito peccatorum recordatio non sit possibilis, quoconque momento peccator digito Dei tactus dixerit, Peccati, sufficit ei. Sed quare illud
- 16 est: quia illa momentanea † & generalis contritio propositum includit pro tempore, & loco singulorum penitendi. Non enim eximit penitentem ab obligatione reuocandi in memoriam, & detestandi tempore debito omnia genera, & species illorum, quæ patrauit, enumerando illa numero certo, vel verisimili Confessario, Nauar. c. 1. num. 25.
- 17 Et talis † displicentia, ut supra diximus, videtur fuisse in Latrone, & crebro accidere soleritis, qui post multa peccata cōvertuntur ad Dominum. Ita est conclusio Sot., Caeta. in 3. par. Nauar. 18 d. c. 1. num. 25. Vbi † inquirit, quid si eocasus de singulis mortiferis singula penititndines concipiendæ essent, coningeret casus, in quo quis adhuc vinces priuaretur potentia consequendi vitæ æternam, contra tex. in capit. 1. de penit. dist. 7. & c. ponderet, dist. 50. & Ezecl. In quaunque hora, &c. Nam qui mille peccata mortalia admisisti, & solam quartam horam agrotaret, aut ad suspensum diceretur, nō posset viuens conciperre de illis mille peccatis mille penitencias